

Kékmanó, a főnyeremény 4.

MARCI ÉS A GALIBÁK

Pocsolyától lombhullásig

K. LÁSZLÓ SZILVIA

K. LÁSZLÓ SZILVIA

Kékmanó, a főnyeremény 4.

MARCI ÉS A GALIBÁK

Pocsolyától lombhullásig

ILLUSZTRÁLTA: SZŐNYI GERGELY

Marcimese

*Azt hiszik a felnőttek,
minden gyerek egyforma,
mindig vidám, mindig nevet,
éjjel-nappal elégedett.
Meglepő az, ha egy ovis
néha kicsit mogorva?*

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy kisfiú, Marci. Szőke hajú, kék szemű fiú volt, aki anyukájával, apukájával és kétéves, Luca nevű kishúgával egy kicsi, sárga színű házban lakott. Sok mindent szeretett, mint a legtöbb óvodás kisgyerek. Szeretett nagyokat trappolni a pocsolyában. Szerette, amikor sikerült a nyitott szájába gyűjteni az esőcseppeket, és szerette szétrugdosni az összegereblyézett száraz faleveleket. Szeretett sétálni az őszi színekben pompázó erdőben, szeretett gesztenyét és makkot gyűjteni, és nagyon szerette, amikor az óvodában képeket készítettek a lehullott levelekből. Persze voltak olyan

dolgok is, amiket nem szeretett. Nem szerette, ha annyi eső esett, hogy nem lehetett kimenni az udvarra, és nem szerette, ha a szél behordta a homokot a szemébe. Nem szerette, amikor Luca beleejtette a legszebb ovis rajzát a sárba, ha szétmorzsolta a lepréselt faleveleit, vagy kiszedte a gesztenyesüni tuskéit. Nem szerette azt sem, amikor kerülgetnie kellett a pocolyákat, nehogy sáros legyen a szép cipője, és nagyon utálta azt, ha anyja megszidta, mert nem tud vigyázni a szép tiszta ruhájára. Időnként morcos volt meg durcás, meg dühös is sokszor, de azért nevetős is meg jókedvű, sőt még kedves és rendes is tudott lenni. Róla, az óvodás Marciról és hű barátjáról, a sárga sapkás, kék ruhás Kékmanóról szólnak a meséim.

ŐSZI MESE

*Hullanak a levelek, itt van már az ősz,
útra kel a sok madár a hideg elől.
Eső esik csendesen, fújdogál a szél,
hirdeti már a világ, közeleg a tél.*

Marci egyik délután így szólt Kékmanóhoz:

– Azt mondta az óvó néni, hogy ősz van. Tényleg így van?

– Tényleg.

– És honnan jön az ősz?

– Ószországból.

– És hol van Ószország? És meddig lesz ősz? És milyen az, amikor ősz van? – hadarta Marci.

– Várj csak, menjünk szépen sorban! – nevetett Kékmanó. –

Lerajzolom neked, meddig tart az ősz.

Elővett egy papírlapot, és rajzolt egy szép nagy kört.

– Látod, ennyi idő alatt telik el egy év. Egy év pontosan annyi idő, amíg egyik születésnapodtól eljutunk a következőig. Ezalatt négy évszak ballag körbe: ősz, tél, tavasz és nyár. Mindegyiknek jut az évből, szépen megosztoznak rajta. Most ősz van, most ő a soros. Onnantól, amikor elkezdődik az óvoda és az iskola, egészen a téli ünnepekre való készülődés időszakáig, adventig tart. Ősz végére már az időjárás is megváltozik. Lehűl az idő, megjelennek az éjszakai fagyok, a köd. Gyakran leesik az első hó is. Szeptember, október és november. Ezek az őszi hónapok.

Kékmanó barnára festette az őszi hónapokat, és Marci úgy érezte, mintha hirtelen egy őszi erdő barna falevelei közé került volna.

– Szeretnél körülnézni
Őszországban? – kérdezte
a manó, és amikor
Marci lelkesen
bólogatni kezdett,
elmosolyodott.
Mégfogták egymás
kezét, nézték a rajzolt

kör barnára festett részét, és a következő pillanatban már a Mesék Birodalmában, Őszországban jártak.

Kellemesen hűvös volt a levegő, Marci kíváncsian nézelődött.

A fák piros, bordó, barna, sárga ruhában pompáztak, lábuk alatt színes levélszőnyeg terült el. Egy hatalmas tölgyfa mellett kalapos öregember ballagott, szeme és szája körül mély barázdák húzódtak. Kezében kosarat tartott, amiben szőlő, szilva, alma, körte, dió, mogyoró, mandula lapult. Az öregember kedvesen intett Marcinak, aki közelebb lépett hozzá. Azon tűnődött, vajon hogy szólítsa meg ezt a fura, idős bácsit.

Aztán úgy döntött, leghelyesebb úgy köszönni, ahogy a mesék szerencsepróbáló legényei szoktak:

– Jó napot kívánok, öregapám!

– Üdvözöllek, fiam! – válaszolta az öreg, majd így folytatta: – Örülök, hogy találkoztunk. Én vagyok az Ősz.

– És mit csinálsz itt az erdőben?

– Előkészítem a természetet a téli pihenésre. A fák leveleit szép színesre festem, és lefújom őket az ágakról. Mesélek a bokroknak, fáknak. Elaltatom őket, hogy erőt gyűjtsenek tavaszig. Gyere velem! Szólunk az állatoknak, hogy ők is fel tudjanak készülni.

Kézen fogta Marcit, és sétára indultak a fák között.

– Mókusok! Ideje enivalót gyűjteni, mielőtt leesik a hó. Nyuszik! Növesszettek vastagabb bundát, hogy ne fázzatok a téli hidegben! Sárgarigó, te nem bírnád a téli zimankót. Költözz el olyan vidékre, ahol melegebben süt a napocska! – figyelmeztette kedvesen az állatokat Őszapó, majd Marcira mosolygott. – Nézd, mennyi finom csemegét hoztam, jut belőle mindenkinek.

Marci belekukkantott a kosárba, és nagyokat nyelt a sok finomság láttán.

– Vegyél nyugodtan! – biztatta az öreg, és Marci beleharapott egy fényes, piros almába.

Hirtelen feltámadt a szél, a levelek sebes táncba kezdtek, a felhők pedig csendes, hűvös esőt küldtek a földre. Őszapó hatalmas ernyőt vett elő, így sétálhattak tovább az erdőben anélkül, hogy megáztak volna.

– Nézd csak! – mutatott a távolba az öreg. – Ott gyülekeznek a vándormadarak. Hosszú útra készülnek, most tanulják, mire kell vigyázniuk közben.

Marci a madarakat figyelte. Voltak ott gólyák, egy másik csoportban fecskék, és nagyon sok olyan madár is, melyeknek nem tudta a nevét. Az Ősz türelmesen magyarázott neki:

- Az a nagy madár, mely kissé hasonlít a gólyára, a daru.
- És őket hogy hívják? – mutatott Marci egy másik érdekes csoportra, amiben a madarakat barna és fekete csíkokkal ékesített tollruha borította.
- Víz közelében élnek ők is, bölömbika a nevük. Az a mókás madár pedig, aki tollbóbitát visel a fején, a búbos banka.
- Az öregember Marcira mosolygott, és megkérdezte:
- Van kedved segíteni nekem? Befestjük a leveleket.
- Igen! Imádok festeni, és nagyon ügyes is vagyok, az óvó néni mindig megdicsér. Majd vigyázok, hogy szépre sikerüljön.
- Marci felnézett a magasban lévő lombkoronára. – De nem érem el a leveleket, így hogy színezzem meg őket?
- Ne aggódj, megoldjuk – nevetett az Ősz, és a következő pillanatban már az ágak között, kényelmes ülésben találta magát a kisfiú. Körülötte színes festékek, ecsetek, karnyújtásnyira tőle pedig számtalan falevél. Észre sem vette az idő múlását, olyan buzgón dolgozott. Mikor elkészült a munkával, büszkén nézett körül.
- Nagyon jól sikerült, szép munkát végeztél! – bólintott Kékmanó. Őszapó is megdicsérte, és búcsúzásként megtanította őket a természet altatódalára.

– Jól érezted magad? – kérdezte Kékmanó, mikor újra a kisszobában ültek.

– Nagyon! – bólogatott lelkesen Marci. – Most már tudom, hogy milyen az őszi, és nagyon jó volt leveleket festeni. El is fáradtam tőle.

Aznap nem kellett noszogatni, hamar ágyba bújt, és mosolyogva hallgatta a dalt, amit Kékmanó Őszapótól tanult:

*Őszi liget, sárga levél,
itt az este, itt van a tél.*

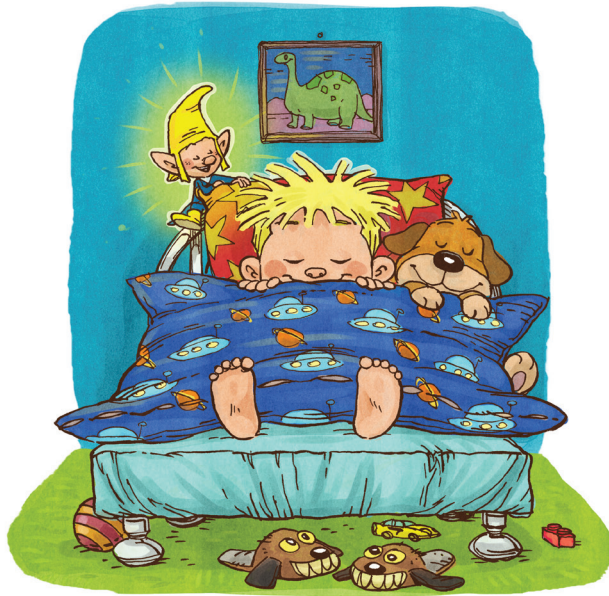
Ringató, dúdoló, aludj, aludj, álmodó!

*Fecske repül, nádirigó,
gólya is száll, csendes a tó.*

Ringató, dúdoló, aludj, aludj, álmodó!

*Szélmuzsikát játszik a táj,
varjak dalát repteti: Kár!*

Ringató, dúdoló, aludj, aludj, álmodó!

SZEPTEMBERI MESE

*Szeptemberi Szent Mihály,
itt van az ősz, megy a nyár.*

*Birka ballag karámba,
eső jár a nyomába.*

*Elfáradt a Napocska,
de jön még vissza,
azt mondja.*

Marci időnként nagyon büszke volt rá, hogy az oviban igazi nagyfiúnak számított. Nagycsoportos lett, ami igen sok előnnyel járt. Külön programokra vitték őket az óvó nénik, ahová a kicsik még nem mehettek el. Ám voltak olyan napok is, amikor nem szeretett nagy lenni. A kisebb gyerekek ügyetlenkedése, nyafogása sokszor zavarta, és úgy érezte, túlságosan nagy türelmet várnak el tőle a felnőttek.

A szüret a jól sikerült napok közé számított. Erre Marci szívesen emlékezett vissza. Egyik nap így szólt Ági néni:

– Nagycsoportosok, figyelem! Holnap kirándulni megyünk, és dolgozni is fogunk. Elmegyünk a gyümölcsösbe, és almát szüretelünk. Hozzatok magatokkal kis kosarat, és kényelmes ruhában gyertek az oviba!

Korán reggel indultak útnak. Először villamosra szálltak, az vitte el őket a pályaudvarra. Az állomáson sok ember volt, és nagy zaj. Néhány utas ráérősen sétálgatott, vagy nyomogatta a telefonját, mások sietősen igyekeztek a vonatokhoz. A hangosbemondó furcsa, nehezen értelmezhető dolgokat recsegett. Marci nagyon figyelt, és megpróbálta megfejteni, mit mond a bemondó bácsi. Egészen elkerekedett a szeme a csodálkozástól, amikor azt hallotta:

- Jegesvonat érkezik a második vágányra.
- Melyik a második vágány? – kérdezte Zsuzsa nénitől.
- Ez, ahol most állunk. Éppen a mi vonatunkat mondta be a bácsi. Hamarosan megérkezik, és felszállhatunk.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Ez az! – rikkantotta Marci, és egy hatalmasat ugrott örömében. Soha nem látott még jegesvonatot, és nagyon izgatott lett a gondolattól, hogy most még utazhat is vele. Azon tűnődött éppen, hogy vajon nem lesz-e nagyon hideg a vonaton, amikor megpillantotta a szerelvényt. Első ránézésre semmi különös nem volt rajta. Kívülről sem a jég, sem a hó nem látszódott, még a színe sem volt fehér. Piros mozdonyos, kék színű vonat érkezett a második vágányra. Az óvó néni és a gyerekek felszálltak, és leültek az ülésekre. Marci alaposan körülnézett, majd újra Zsuzsa nénihez fordult.

– Hol van a hó? Meg a jég?

– Miféle hó? És milyen jég? – csodálkozott az óvó néni. –

Ezen a vonaton sehol nincs jég. Szerencsére.

